

Vzpomínka na Vladimíra Mikule

Po dlouhodobější nemoci zemřel dne 9. prosince 2013 pan docent Vladimír Mikule. Dožil se 76 let. Rád bych mu věnoval krátkou osobní vzpomínku. A to nejen jako mému kolegovi z katedry správního práva a správní vědy pražské právnické fakulty, ale i jako mému – troufám si říci – příteli a také učiteli.

Vladimír byl excelentním právníkem, i když jste s některými jeho názory nemuseli souhlasit, což ovšem mezi právníky není jevem neobvyklým. Především se sice věnoval správnímu právu, nicméně – v souladu s prvorepublikovou tradicí – měl blízko i k právu ústavnímu. Vedle řady „ústavněprávních“ článků se např. podílel na přípravě návrhu Ústavy vypracované ČSSD nebo se účastnil prací na návrhu zákona o Ústavním soudu.

Ve vztahu ke studentům byl Vladimír náročným učitelem i zkoušejícím, ale především to byl – což zní možná trochu archaicky – slušný člověk. Neuměl používat lokty, neznal „podpásovky“, podrazy nebo intriky. Jako právník pracoval spíše s argumenty a dostupnými právními prostředky, pokud to bylo možné a uznal-li to za vhodné. Neznamená to však, že by nebyl silnou osobností.

Vladimír především rozšířil a prohloubil můj pohled na správní právo, podnítil můj hlubší zájem o studium práva ústavního, díky němu také kupř. vím, že odborný článek musí být na prvním místě srozumitelným... Nechyběly ani „obyčejné“ lidské rady moudrého člověka, kterými jsem se snažil řídit.

S Vladimírem jsem se poprvé setkal někdy na jaře roku 1990 na Ministerstvu vnitra při přípravě návrhu shromažďovacího či sdružovacího zákona (to už si přesně nepamatuji). Nějak jsme si tzv. padli do oka, možná pro podobný smysl pro humor, snad i proto, že znal některé lidi z Ústavy státní správy, kde jsem tehdy pracoval. Jmenovitě např. prof. J. Boguszaka.

Vladimír mě posléze přesvědčil, abych nastoupil jako zaměstnanec do Federálního shromáždění, kde se v té době „měnily dějiny“, a kde působil jako poslanec, předseda jednoho z ústavněprávních výborů. Měli jsme vedle sebe kanceláře, a proto jsme se denně vídali, často jsme i úzce spolupracovali, např. při přípravě Listiny základních práv a svobod, nebo v rámci pracovní komise pro přípravu nové federální ústavy...

V průběhu neslavného lustračního honu na čarodějnice Vladimír z Federálního shromáždění odešel (později byl soudně očištěn) a do konce federace působil na Ústavu státní správy. Se vznikem samostatného českého státu se po více než

dvaceti letech vrátil na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Zde se s chutí zapojil do pedagogického procesu, ale také se významně podílel na zpracování nové učebnice správního práva (pod vedením prof. D. Hendrycha). Dlouhá léta pracoval v Legislativní radě vlády i jako člen některých rozkladových komisí, často poskytoval různá expertní stanoviska a konzultace. Jeho publikační činnost byla úctyhodná, několika články přispěl i do časopisu Správní právo.

Tentokrát jsme na fakultě spolu sdíleli kancelář, kromě nezapomenutelných rozprav a diskusí začala i naše spolupráce publikační. Sepsali jsme spolu několik odborných článků a pár knih, poslední byl Komentář k Ústavě (společně s JUDr. J. Syllovou), jehož druhé vydání jsme právě připravovali.

Vladimíre, budeš mi moc chybět, budeš chybět nám všem, kteří jsme Tě znali...

Vladimír Sládeček